

Karolina Tersa

Od Redakcji

Niepełnosprawność nr 14, 7-8

2014

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Od Redakcji

Editor's Note

Przemiany we współczesnym polskim systemie oświaty ewolucyjnie, choć nieodzownie, kierują nasze szkolnictwo ku otwieraniu do środowiska edukacji osób niepełnosprawnych. Planując niniejszy numer czasopisma „Niepełnosprawność” kierowaliśmy się przeświadczeniem, że nie wolno pozostawić tego faktu bez komentarza. Ponadto przemiany, które mieliśmy okazję obserwować w ostatnich dwóch latach, wydają się kluczowe i szczególnie znaczące dla przyszłości praktycznej strony dziedziny, jaką jest pedagogika specjalna.

Przemiany te dotyczą m.in. ukonstytuowania, jako oddzielnej i równoprawnej z innymi, formy kształcenia osób ze specjalnymi potrzebami, jaką jest nauczanie włączające. Całkowicie otwarta szkoła, brak pedagogów specjalnych – w obecnych czasach nie mają prawa stanowić przyczyny, dla której uczeń nie uzyska specjalnej edukacyjnej pomocy.

Kolejna z przemian, na które należy spojrzeć, dotyczy uznania istnienia specjalnych potrzeb edukacyjnych, które nie są związane z niepełnosprawnością. Co więcej, umożliwiono interwencje wspierające uczniów, których specjalne potrzeby nie są poparte żadnym specjalnym dokumentem. Po raz pierwszy w polskim prawie oświatowym pojawił się zapis, dzięki któremu można zawierzyć intuicji, doświadczeniu i obserwacjom osób, które nie należą do organów opiniotwórczych, ale za to na co dzień stykają się z przejawiającymi trudności osobami – nauczycielom wszelkiego rodzaju szkół.

Trzecia z ważnych przemian, o których warto nadmienić, dotyczy silnego położenia akcentu na pracę zespołów nad tworzeniem planów wspierania uczniów w segregacyjnych, integracyjnych czy inkluzyjnych formach. Pedagodzy nie są już osamotnieni w swej terapeutycznej pracy. Dzielą odpowiedzialność, doświadczenia oraz pomysły ze wszystkimi osobami zaangażowanymi w edukację ich podopiecznych.

Autorzy leżącego przed Państwem tomu skupili się na różnych aspektach edukacji osób ze specjalnymi potrzebami. Część z nich to metodyczne diagnozy możliwości oddziaływania w bardzo konkretnych przypadkach, część to empiryczne

studia nad elementami systemu oświaty. Oddzielne, istotne miejsce poświęcone zostało edukacji grupy szczególnej – uczniów z głęboką niepełnosprawnością.

Mamy nadzieję, że zawarte w numerze teksty zaproszą Państwa do namysłu nad kondycją współczesnej szkoły, coraz bardziej otwartej na specjalne potrzeby.

Karolina Tersa
Redaktor tomu